

R o z h o d n u t í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu projednal v ústním jednání dne 20. 5. 2009 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Daniely Zemanové a soudců: JUDr. Miroslava Feráka, Mgr. Věroslava Řezáče, JUDr. Aleny Mátlové, JUDr. Josefa Doubka a JUDr. Dalimily Gadasové návrh předsedy Okresního soudu v Táboře na zahájení kárného řízení proti soudci **Mgr. Z. P.**, a rozhodl **t a k t o** :

Mgr. Z. P.,

nar. X, předseda senátu Okresního soudu v Táboře,

je vinen, že

v období od 13. 2. 2008 do 20. 10. 2008 jako soudce Okresního soudu v Táboře při rozhodování jemu přidělených trestních věcí postupoval v rozporu s povinností rozhodovat bez průtahů, upravenou ustanovením § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., a v rozporu s požadavkem trestní věci projednávat co nejrychleji, upraveným ustanovením § 2 odst. 4 trestního řádu, neboť

- 1) překročil v § 181 odst. 3 trestního řádu stanovenou lhůtu pro nařízení hlavního líčení nebo učinění jiného úkonu směřujícího k rozhodnutí věci, a to v trestní věci sp. zn. 13 T 122/2005 ode dne 6. 5. 2008 do 20. 10. 2008, ve spojených věcech sp. zn. 13 T 132/2005 a sp. zn. 13 T 158/2006 ode dne 1. 3. 2008 do 18. 9. 2008;
- 2) ve věci sp. zn. 13 T 163/2007 byl bezdůvodně nečinný při předložení odvolání státního zástupce odvolacímu soudu od 13. 2. 2008 do 23. 9. 2008;

tedy zaviněně porušil povinnosti soudce stanovené v § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

Tím spáchal

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., zákona o soudech a soudcích, v platném znění.

Za to se mu ukládá

podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb. kárné opatření - důtka.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 10. 2008 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen návrh předsedy Okresního soudu v Táboře na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce proti Mgr. Z. P., předsedovi senátu tamního soudu. Kárným návrhem mu bylo kladeno za vinu spáchání kárného provinění podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, kterého se měl dopustit tím, že

- 1) ve věci 13. T 122/2007 od 5. 5. 2008 do současné doby nenařídil hlavní líčení;
- 2) ve věcech 13 T 132/2005 a 13 T 158/2006, které byly Krajským soudem České Budějovice, pobočka v Táboře, zrušeny a soudu vráceny 1. 2. 2006, nařídil hlavní líčení až 19. 9. 2008, přičemž obě věci byly dne 29. 2. 2008 spojeny;
- 3) ve věci 13 T 163/2007 odvolání okresního státního zástupce, které bylo doručeno soudu 12. 2. 2008, postoupil krajskému soudu až 23. 9. 2008.

Z uvedených skutečností navrhovatel dovozuje, že kárně obviněný soudce při výkonu funkce narušil důstojnost soudcovské funkce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodnutí a navrhl mu za to uložit kárné opatření spočívající ve snížení platu o 20 % na dobu pěti měsíců dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.

Navrhovatel navrhl provést důkaz výše uvedenými spisy, v nichž došlo k nečinnosti, dále soudu předložil kopie následujících písemností: výtku ze dne 26. 11. 2002, rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2004, sp. zn. 1 Ds 15/04, výtku ze dne 2. 6. 2006, výtku ze dne 4. 7. 2008.

Z obsahu uvedených příloh vyplývají následující skutečnosti:

Dne 26. 22. 2002 navrhovatel vytkl kárně obviněnému soudci, že důsledně nepostupoval dle § 181 odst. 3 trestního řádu, nepředkládal spisy předsedovi soudu k prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení a nevyužíval plně jednacích dnů k nařizování hlavních líčení. Současně však bylo vzato v potaz, že obviněný soudce byl v té době krátce po nástupu na trestní oddělení, proto mu byly zjištěné nedostatky pouze vytknuty a nebyly posouzeny jako závažná kárná provinění. Rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2004, sp. zn. 1 Ds 15/04, byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že ve 12-ti věcech překročil stanovené lhůty pro nařízení hlavního líčení a v 54 případech nevyhotovil rozhodnutí ve lhůtách stanovených zákonem, za toto kárné provinění mu byla udělena důtka. Dále mu navrhovatel dne 2. 6. 2006 vytkl průtahy ve vypracování soudních rozhodnutí v celkem 3 věcech. Dne 4. 7. 2008 byly kárně obviněnému soudci navrhovatelem též vytknuty průtahy v nařizování (v celkem 9 věcech) a ve vyhotovování a vypravování rozhodnutí (v 17 věcech). Žádná z věcí, za jejichž průtahy byla kárně

obviněnému soudci udělena výtka, není totožná s těmi, v nichž navrhovatel označil nečinnost soudce za kárné provinění.

Kárně obviněný soudce se k návrhu písemně nevyjádřil.

Z připojených spisů, jimiž kárný soud provedl důkaz, vyplynula následující zjištění a závěry:

1) 13 T 122/2007 (navrhovatelem vytýkaná nečinnost od 5. 5 2008 do doby podání kárného návrhu):

- 14. 6. 2007 - obžaloba došla soudu
- 2. 7. 2007 – výzva obžalovanému ke zvolení obhájce
- 2. 7. 2007 – nařízení hl. líčení na 30. 8. 2007
- 17. 8. 2007 – odročení hl. líčení z 30. 8. 2007 na 21. 9. 2007
- 21. 9. 2007 – hl. líčení – odročení na 9. 11. 2007 (výslech svědka)
- 15. 10. 2007 – výslech svědka v místě jeho bydliště
- 9. 11. 2007 – hl. líčení – vynesena rozsudek
- 28. 12. 2007 – vyhotoven rozsudek, předán k vypravení
- 10. 1. 2008 – odvolání st. zástupkyně
- 31. 1. 2008 – odvolání obžalovaného
- 7. 2. 2008 – předložení odvolání KS
- 17. 4. 2008 – rozhodnutí KS o zrušení rozsudku OS
- 5. 5. 2008 – doručení rozhodnutí krajského soudu Okresnímu soudu v Táboře
- 18. 9. 2008 – žádost o poskytnutí zprávy Č. hydrometeorolog. ústavu
- 18. 9. 2008 (chybně označeno 2007) – pokyn k doručení rozsudku KS účastníkům

Závěr: nečinnost od 5. 5. 2008 do 20. 10. 2008

2) 13 T 132/2005 a 13 T 158/2006 – spojeny dne 29. 2. 2008 ke společnému projednání (dle navrhovatele nečinnost od 1. 3. 2008 do 19. 9. 2008):

a) 13 T 132/2005

- 15. 8. 2005 - obžaloba došla soudu – obvinění J. M., M.S., P.Š.
- 16. 2. 2006 - hlavní líčení – odročeno na 30. 3. 2006
- z 30. 3. 2006 - odročeno na 18. 5. 2006, dále odročeno na 18. 5. 2006, na 10. 8. 2006
- 10. 8. 2006 - hlavní líčení – odročeno na neurčito
- 10. 8. 2006 - usnesení o vyloučení věci obž. M. S. k samostatnému projednání, nadále vedeno pod 13 T 158/2006
- 21. 6. 2007 - hlavní líčení – vynesena rozsudek
- 29. 8. 2007 – vyhotoven rozsudek, předán k vypravení
- 6. 9. 2007 – odvolání státní zástupkyně
- 27. 11. 2007 – předložení odvolání KS
- 17. 1. 2008 – veřejné zasedání KS, zrušení rozsudku OS
- 29. 2. 2008 – usnesení o spojení s 13 T 132/2005
- 18. 9. 2008 – nařízení hl. líčení na 13. 11. 2008

b) 13 T 158/2006:

- 15. 8. 2005 – obžaloba ve věci 13 T 132/2005
- 10. 8. 2006 – vyloučení M. S. ze společného projednávání, nadále vedeno pod 13 T 158/2005
- 30. 4. 2007 – nařízení hl. líčení na 15. 6. 2007
- 15. 6. 2007 – hl. líčení, odročeno za účelem pátrání po pobytu
- 24. 8. 2007 – nařízení hl. líčení na 13. 9. 2007
- 13. 9. 2007 – hl. líčení, vynesena zprošťující rozsudek
- 2. 11. 2007 – vyhotoven rozsudek, předán k vypravení
- 12. 11. 2007 – odvolání státní zástupkyně
- 27. 11. 2007 - předložení odvolání KS
- 17. 1. 2008 – veřejné zasedání KS, rozsudek OS zrušen
- 29. 2. 2008 – usnesení o spojení s 13 T 132/2005
- 18. 9. 2008 – nařízení hl. líčení na 13. 11. 2008

Závěr: Nečinnost od 1. 3. 2008 do 17. 9. 2008

3) 13 T 163/2007 (dle navrhovatele nečinnost od 13. 2. 2008 do 23. 9. 2008):

- 23. 8. 2007 - obžaloba
- 19. 9. 2007 – hlavní líčení
- 25. 10. 2007 – pokračování v hlavním líčení
- 16. 11. 2007 – pokračování v hlavním líčení, vynesena rozsudek
- 31. 1. 2008 – vyhotovení rozsudku, pokyn k odeslání
- 12. 2. 2008 – soudu doručeno odvolání st. zástupkyně
- 28. 8. 2008 – usnesení - přiznání nároku na nutnou obhajobu
- 28. 8. 2008 – urgence postoupení spisu odvolacímu soudu od obhájce obžalovaného
- 23. 9. 2008 – odvolání předloženo krajskému soudu

Závěr: nečinnost od 13. 2. 2008 do 23. 9. 2008

Z pracovního hodnocení předsedy Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 5. 2009 bylo zjištěno, že Mgr. Z. P. byl přidělen k výkonu soudcovské funkce k Okresnímu soudu v Táboře ode dne 7. 2. 2001. Zpočátku působil na civilním oddělení, od roku 2002 mu byla přidělena trestní agenda. Věci jsou mu přidělovány rovnoměrně jako ostatním soudcům na trestním úseku. V roce 2007 napadlo Mgr. Z. P. 255 věcí, vyřídil 293 věcí s 327 osobami; v roce 2008 napadlo 236 věcí, vyřídil 280 věcí s 302 osobami. Navrhovatel jeho činnost porovnal s ostatními trestními soudci Okresního soudu v Táboře, z nichž lze činnost Mgr. P. srovnávat s Mgr. M. V. (rok 2007: nápad 203 věcí, výkon: 210 věcí, 231 osob; rok 2008: nápad 236, výkon 269 věcí, 301 osob); dále s Mgr. P. Č. (rok 2007: nápad 237 věcí, výkon 250 věcí, 270 osob). Navrhovatel dále poukázal na výtky udělené Mgr. Z. P. kvůli nedostatkům při vyřizování agendy (*pozn. soudu: jejich obsah konstatován výše*) a na rozhodnutí kárného senátu Vrchního soudu v Praze z roku 2004, který jej uznal vinným kárným proviněním (*pozn. soudu: též viz výše*). Okresní státní zástupkyně v Táboře podala dne 11. 9. 2008 na činnost Mgr. P. stížnost, týkající se průtahů ve věcech, které jsou předmětem tohoto kárného řízení. Jiné stížnosti proti rozhodování tohoto soudce nebyly

vzneseny, dle navrhovatele Mgr. Z. P. dodržuje při rozhodovací činnosti zásady důstojného chování a vedení trestního řízení, jeho charakterové a morální vlastnosti jsou na dobré úrovni. Dle navrhovatele je Mgr. Z. P. po odstranění zjištěných nedostatků schopen vykonávat funkci soudce.

Při ústním jednání navrhovatel doplnil, že k průtahům v předmětných věcech nemuselo dojít, pokud by jej Mgr. Z. P. požádal o prodloužení lhůty k provedení úkonů, neboť se jednalo o složitější věci a bylo by mu vyhověno. Uvedl, že Mgr. Z. P. považuje za dobrého soudce a přeje si, aby nadále zůstal soudcem Okresního soudu v Táboře.

Mgr. Z. P. při výslechu k dotazu kárného senátu uvedl, že si je průtahů v dotyčných věcech vědom, nemá žádné objektivní důvody, proč k nim došlo, nelze ani uvést, proč právě v těchto věcech nebyly učiněny úkony v zákonem stanovené lhůtě. V ostatních věcech postupoval řádně, bez průtahů. Svých pochybení lituje a je odhodlán se jich v budoucnu vyvarovat.

Shora označené důkazy považoval kárný soud za dostačující pro své rozhodnutí.

Kárný návrh je dle svého obsahu vymezen počátečním obdobím nečinnosti soudce od 13. 2. 2008 (počátek vytváří nečinnost ve věci 13 T 163/2007) do doby podání kárného návrhu, tj. do 20. 10. 2008, kdy stále pokračovala nečinnost ve věci 13. T 122/2007. Subjektivní i objektivní lhůty pro podání kárného návrhu byly u všech zmíněných věcí zachovány, neboť nečinnost v žádné z nich nebyla ukončena před 21. 4. 2008, tj. 3 měsíce od okamžiku, kdy se navrhovatel dozvěděl o kárném provinění (v důsledku nesdělení tohoto okamžiku navrhovatelem kárný soud považoval za tento okamžik podání kárného návrhu). Zachování tříleté objektivní lhůty (§ 9 odst. 1 zák. č. 7/2002 Sb.) je z výše uvedených okolností zřejmé, neboť období nečinnosti soudce před podáním kárného návrhu nepřekročilo ani jeden rok.

K časovému vymezení skutku v návrhu kárný senát podotýká, že navrhovatel zde uvedl u věci 13 T 132/2005 a 13 T 158/2006 nesprávné datum vydání zrušovacího rozhodnutí krajským soudem, tj. 1. 2. 2006, namísto 17. 1. 2008. Toto pochybení však nemělo vliv na vymezení skutku soudem, neboť k nečinnosti ve věci došlo až po spojení obou uvedených věcí, tj. po 29. 2. 2008. Dále je vhodné konstatovat, že uložení výtky navrhovatelem dne 4. 7. 2008 nezaložilo v dané věci překážku *ne bis in idem*, neboť předmětem uvedené výtky nebyly nedostatky při projednávání věcí, 13 T 122/2007, 13 T 132/2005, 13 T 158/2006 ani 13 T 163/2007.

Z obsahu jednotlivých spisů bylo zjištěno, že v nich skutečně k nečinnosti ze strany Mgr. Z. P. docházelo, a to zřejmě z důvodu jeho občasně nesoustředěnosti, případně nedostatkům při organizaci práce. Vznik průtahů v řízení je proto třeba přičítat zavinění soudce. V hodnoceném období nebyly zjištěny objektivní překážky, které by soudci bránily provedení potřebných procesních úkonů v označených spisech v zákonem stanovené lhůtě, případně které by mu bránily v podání žádosti předsedovi soudu k prodloužení lhůty pro provedení těchto úkonů dle § 181 odst. 3 trestního řádu. V případě nečinnosti ve věci 13 T 163/2005, kdy nebylo krajskému soudu po dobu sedmi

měsíců předloženo odvolání, se jednalo výslovně o opomenutí, neboť provedení tohoto jednoduchého úkonu nic nebránilo.

Z pohledu vymezení skutku, ve kterém kárný soud shledává kárné provinění podle § 87 zák.č. 6/2002 Sb. (viz níže), byla proto ve výroku o vině označena zaviněná nečinnost soudce při projednávání všech kárnou žalobou označených spisů.

Při právním posouzení skutkových zjištění uvažil kárný soud následující:

Podle § 87 zák.č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je kárným proviněním zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Vzhledem k výše uvedeným skutkovým zjištěním je zřejmé, že v dané věci nedošlo ze strany Mgr. Z. P. k narušení důstojnosti soudcovské funkce, kárný senát se proto zaměřil na to, zda jeho jednání naplnilo některý ze zbývajících znaků kárného provinění.

Zákon č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 79 odst. 1, stanoví jako jednu ze základních povinností soudce povinnost rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů. Ustanovení § 80 odst. 1 stejného zákona pak stanoví povinnost soudci vykonávat svou funkci svědomitě. Soudce se při jejím výkonu musí zdržet všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. K obsahu této povinnosti se podrobně vyjádřil kárný senát Vrchního soudu v Olomouci v rozhodnutí sp. zn. 1 Ds 7/2005 ze dne 9. 5. 2005, kde uvedl: *“Tato právní povinnost nachází na úseku trestního soudnictví nachází odraz v ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu, které stanoví, že orgány činné v trestním řízení musí trestní věci projednávat co nejrychleji a s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána. V tomto směru je nezbytné odkázat zejména na závazky vyplývající pro stát, který soud v řízení reprezentuje, z ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), které každému (resp. obviněnému) garantují právo na rozhodnutí věci v přiměřené době. Zásada rychlosti řízení upravená zněním v § 2 odst. 4 tr.ř. je v řízení před soudem konkretizovaná požadavkem, aby soud po podání obžaloby, nevyčkával dalších návrhů, postupoval tak, aby řízení směřovalo k rozhodnutí věci, včetně výkonu rozhodnutí (§ 181 odst. 2 trestního řádu)“.*

Jak vyplývá z provedeného dokazování, Mgr. Z. P. takto ve svých označených trestních věcech nepostupoval. V období, které vymezil kárný soud, neprováděl procesní úkony, které by vedly k meritornímu ukončení věcí, přestože mu byly tyto nedostatky již v minulosti předsedou soudu vytknuty. Ačkoli Mgr. Z. P. nebránily žádné objektivní okolnosti k urychlenému ukončení těchto nevyřízených věcí, přesto s označenými spisy nepracoval způsobem, který by byl z pohledu požadavků § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1 zák.č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žádoucí. Jak již bylo konstatováno výše, nečinnost v předmětných věcech byla Mgr. Z. P. zaviněna, toto zavinění se váže i k porušení právní povinnosti, kterou má uloženu ustanovením § 79 odst. 1, resp. i ustanovením § 80 odst. 1 zák.č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Porušení citovaných právních povinností (§ 79 odst. 1, § 80 odst. 1 zák.č. 6/2002 Sb.) se v posuzované věci neprojevuje v tom, že by jejich následkem bylo ohrožení důvěry v nezávislé a stejně tak i nestranné rozhodování soudů. Podle § 87 zák. č. 6/2002 Sb. je však kárným proviněním též zaviněné porušení povinností soudce, jimiž soudce ohrožuje důvěru ve spravedlivé rozhodování. Pojem spravedlivého rozhodování soudů zahrnuje i rozhodování soudů ve lhůtách, které odpovídají povaze a závažnosti jednotlivých věcí. Pokud tedy soudce v řízení nečiní úkony v odpovídajících lhůtách, je toto jednání způsobilé ohrozit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, a to i přesto, pokud se nedostatky týkají pouze malého počtu věcí. Nevyřízení konkrétní věci v odpovídající lhůtě (bez existence objektivní překážky takového stavu) negativně zasahuje účastníky sporu, z jejichž pohledu nejsou průtahy omluvitelné poukazem na skutečnost, že se jednalo o ojedinělý exces při jinak řádné činnosti soudce.

Kárný soud se tedy po provedeném řízení ztotožnil s právním hodnocením navrhovatele ohledně posouzení jednání Mgr. Z. P., neboť jeho zaviněné pochybení vykazuje znaky kárného provinění ve smyslu § 87 zákona č. 6/2002 Sb.

Při úvaze o právních následcích kárné odpovědnosti Mgr. Z. P. vycházel kárný soud především ze zjištěného stupně závažnosti kárného provinění, přihlédl i k poznatkům charakterizujících osobu kárně stíhaného soudce při výkonu jeho funkce. Z tohoto pohledu lze konstatovat, že svým charakterem je zaviněná nečinnost vždy závažným proviněním. Při úvaze o volbě konkrétního kárného opatření je však nutno přihlídnout k četnosti věcí, v nichž k průtahům došlo, a k době jejich trvání. V dané věci se jednalo o menší počet věcí, celková doba nečinnosti nebyla v rádech let, ale měsíců. Kárný senát přihlédl též ke skutečnostem vyplývajícím z pracovního hodnocení Mgr. Z. P. vypracovaného navrhovatelem, dle něhož výkon tohoto soudce v roce 2007 a 2008 mírně převyšoval všechny ostatní soudce trestního úseku, navrhovatel sám uvedl, že se jedná o kvalitního soudce, jehož činnosti si cení. Pozitivně lze hodnotit postoj Mgr. Z. P., který se k nedostatkům uvedeným v kárném návrhu doznal, neuchyloval se k hledání zástupných důvodů pro svou nečinnost, naopak se snažil sebekriticky pojmenovat její příčiny, což je předpokladem k jejich odstranění.

Nelze pominout skutečnost, že Mgr. Z. P. byl na nedostatky při vyřizování věcí ze strany navrhovatele v minulosti upozorněn. Uložení výtky z roku 2002 již nemá s projednávanou věcí časovou souvislost, avšak výtku uloženou navrhovatelem v roce 2006 lze považovat v rámci úvah o kárném opatření za přítěžující okolnost, neboť soudce byl na svou povahu stejné nedostatky upozorněn, včetně poučení, že opakování těchto nedostatků bude posuzováno jako kárné provinění. Projednání výtky ze dne 4. 7. 2008 však dle názoru kárného senátu nelze přičíst jednoznačně pouze k tíži soudce. Nečinnost ve všech zde projednávaných trestních věcech v době uložení výtky trvala a vyvstává proto otázka, proč tyto nedostatky nebyly též jejím předmětem, přičemž nelze vyloučit předpoklad, že by v takovém případě došlo k jejich odstranění a ke dni podání kárného návrhu již mohl být negativní stav napraven.

Dále se kárný senát musel vypořádat s tím, zda při ukládání kárného opatření lze přihlížet ke skutečnosti, že byl Mgr. Z. P. shledán vinným kárným proviněním

rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Ds 15/04 ze dne 19. 11. 2004, či je na něho nutno z důvodu zahlazení kárného opatření dle § 24 zákona č. 7/2002 Sb. hledět, jako by nebyl pro kárné provinění stíhán. Dle současného znění uvedeného ustanovení účinného od 1. 10. 2008 se kárné opatření zahlazuje po uplynutí 5 let od právní moci rozhodnutí o uložení kárného opatření. Dle přechodných ustanovení k Čl. IV zákona č. 314/2008 Sb., bod 4, se však ustanovení citovaného § 24 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění účinném od 1. 10. 2008, vztahuje pouze na rozhodnutí o uložení kárného opatření, které bylo uloženo ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že kárná opatření uložená rozhodnutími vydanými do 1. 10. 2008 se zahlazují ve lhůtě 1 roku, jak původně stanovil § 24 zákona č. 7/2002 Sb., pětiletá lhůta pro zahlazení platí pro kárná opatření uložená po 1. 10. 2008. Mgr. Z. P. bylo předešlé kárné opatření uloženo rozhodnutím ze dne 19. 11. 2004, proto se na něj dle § 24 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2008, ve spojení s přechodným ustanovením Čl. IV, bod 2 zákona č. 314/2008 Sb. ke dni zahájení tohoto kárného řízení hledělo, jako by nebyl pro kárné provinění stíhán a tuto skutečnost nelze považovat při ukládání kárného opatření za přítěžující.

Zákon č. 6/2002 Sb. upravuje v ustanovení § 88 odst. 1 kárná opatření, která lze v závislosti na závažnosti kárného provinění soudci uložit. Dle § 9 odst. 2 věta poslední zákona č. 7/2002 Sb. není senát kárného soudu návrhem na uložení kárného opatření vázán. Přestože navrhovatel navrhl uložení kárného opatření dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., tj. snížení platu soudce, dle názoru kárného senátu pro uložení tohoto druhu sankce neposkytoval kárný návrh a skutečnosti zjištěné v průběhu řízení oporu. Kárný senát při úvaze o uložení konkrétního kárného opatření vzal v úvahu výše uvedené polehčující okolnosti na straně Mgr. Z. P., a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě je odůvodněno užití kárného opatření dle § 88 odst. 1 písm. a) zák. č. 6/2002 Sb., tj. sankce v podobě důtky.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 20. května 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně kárného senátu